

Žalost
zlatousta



Dušan
Ludvik

V ODJUGI Vroč jug nanaša vonj čezmorskih lakov
na rože v blatu, ki so čist spomin,
neutrudno me sledi kot jata brakov,
jaz pa vihram prek kopastih oblakov,
pijan od težkih sanj in južnih vin.

Oplazil me je omladni duh kurkume.
Kakor metulj po vonju cvet spozna,
poznam po puhu vse nizkotne glume,
kjer le še norec nori svet razume,
ki nad plamenom s čustvi se igra.

Zvoni nebo in ploskajo zastave.
Je praznik upa, v boljši svet zazrt?
Zvonovi lažejo, saj kot neprave
koralde potemnele so veljave
in prost je, kdor zaprt je v lastno smrt.

Ne čudim se, da skrb mi je lupino
preglodala in kot peščen vihar
skoz upanje preniknila v globino:
veselje je okvir za bolečino
in čas po nožih hodi skoz požar.

POLNOČ

Polnoč je zapornice odprla:
zvezde so se usule kot čebele
in prebodle naša žejna grla,
da so vse besede v praznem obvisle.

Strast, zažrta v nas in v laž med nami,
žge razum z razbeljenimi obroči;
nič ne tvega, ko z obljubo mami,
kar je trdno, stre, in kar se udá, usloči.

Vse se je pomešalo in zmedlo,
kar me z divjo silo je navdalo,
nekaj ostra luč brli zdaj medlo,
spačen lik mi kaže počeno zrcalo.

Kjer udor spodsul je jalovino,
zlatonosne žile peščenijo,
treba je viharjev, da sipino
razrahljajo in vsebino prevetrijó.

JESEN

Jesen je rdeča vejica česmina,
nad grozdem se razlila je medica,
ko utrgam, sikne mimo oči praznina,
v goltancu počí žalost, hladna kot lednica.

Od srca do možgan zarežem razo,
da dolgčas, po meandrih žil razlezen,
iztisnem in ga odvržem kakor gazo,
nato pa razprostrem pozabljeno ljubezen.

Sreča se punta, z bliski žge in para,
slepi me, da še bistva ne dojamem,
zaznavam njeno mavrico, ki vara,
lovim jo kot otrok, nikoli je ne ujamem.

Burja loputa z dnevi, tavam z njimi,
 še hip — in zadnji list se bo spodvihal
 in smrt bo zarožljala v vsaki rimi,
 odgrizovala solze s črk in s trpkih stihov.

NA JEZU Ob vodi so grive
 borovja še žive
 kot moje oči,
 a nanje brezlika
 megla že natika
 osamljenost volčjih noči.

Moj prostor pod jezom
 črni kot z železom
 stopljeno srebro,
 spomini so v zarje
 zagrizene škarje,
 ki luknjajo prazno nebo.

Tok strugo prestavlja,
 čas čase zapravlja,
 jih tira v prevrat,
 v zgrešeno ravnanje
 pa sili iskanje,
 čakanje, bežanje in pad.

Moj svet se seseda,
 zgovorna beseda
 bo omáhnila vznak,
 še vztraja, a dvomi,
 ko hoče, jo zlomi
 na srce oprti smrtnjak.

ZAPRTI RAJ Čemú mi je podarjen
 čut, sluh in vid,
 če divje razmesarjen
 in skoz oči prebit

sem talec v mračnem loku
 sovražnih let,
 z brezumno grozo v zvoku,
 sam v svojo smrt ujet.

Vse umrè: na črnem luči
 kot močerad
 in gostosevci v gruči,
 vsak brst, vsak cvet, vsak sad.

Kaj strun se bo nagnetlo,
 kaj violin,
 tišina zvočno petljo
 obesi na spomin.

Ni vse, kar vre iz strupa,
 brezsnozna smrt,
 živi, kdor mre, a upa,
 čeprav je raj zaprt.

SEM Sem kot tolmun
 spomina,
 ko se razpre gladina,
 vidim v drobovje ugaslih lun.

Ves sem v očeh,
 ves v duhu,
 pa kot sredica v kruhu
 drobljiv med prsti in v dlaneh.

Neponovljiv
 v obliki,
 od vekomaj med liki,
 sem v neminljivosti minljiv.

Dan zadnjih sanj
 je blizu:
 zarezal v dolgem nizu,
 v solzah pa ena solza manj.